

хетерата и князът задоволиха нетърпеливото си любопитство.

Ефросина видѣ единъ високъ, твърде високъ младежъ съ едри плещи и стройна талия. Дълги кафявозлатисти кждрици галѣха раменетѣ му. Устнитѣ му бѣха свити жестоко и упорито, лицето му бѣ изгорено отъ вѣтъра и слънцето.

Иваница зърна едно създание съ хубостъ по-опасна отъ отрова и отъ мълния. Потрепера и сведе очи, поразенъ отъ властѣта, която Богъ бѣ вложилъ въ крѣхката дланъ на една жена. Но никаква сѣнка не замъгли безстрастното спокойствие на лицето му. Адрианъ, Теофилъ и нѣкакъвъ глупавъ, веселъ младежъ цѣлунаха благоуханнитѣ ѣ ръце. Съ леко презрение Иваница се наведе надъ ослѣпителната бѣла кожа безъ да я докосне съ устни. Следъ това започна да разглежда любопитно стенописитѣ, скѣпитѣ мозаики, златнитѣ свѣщници, книгитѣ, наредени върху една мраморна лавица.

— Обичашъ ли книгитѣ, княже? — погали ухото му топълъ кадийанъ гласъ. Лѣхъ на мускусъ облѣ лицето му. Ноздритѣ му трепнаха.

— Да, — отвърна почти грубо той и смѣло закова суровия си погледъ върху хубавата жена.

Сърдцето му биеше неравно и тревожно. Рѣцетѣ му неспокойно галѣха скѣпата подвървия отъ злато и червени емайлови плочки, която стѣгаше единъ рѣкописъ отъ Ана Комнина.

Хетерата наведе очи. Руменина пламна по бузитѣ ѣ. Защо този младъ варваринъ смущаваше сърдцето ѣ? Каква чудна властъ се криеше въ тази надменна осанка, въ тия враждебни очи, които я пронизваха тѣй хладно и жестоко?

Гнѣвъ кипна въ жилитѣ ѣ. Досега никой мъжъ не бѣ устоялъ на чара на Ефросина. И този дивъ чужденецъ, този грубъ планинецъ, този варварски князь — въ яростѣта си тя не знаеше какъ по-зле да го назове — смѣеше да я гледа съ такъвъ насмѣшливо-презрителенъ взоръ... Не. Ефросина не е научена на такова отнасяне. Но, тя ще го смаже този дързъкъ българинъ. Ще го види предъ нозетѣ си нещастенъ, покоренъ робъ... Както всички други.